

NOVIOLET BULAWAYO

GLÒRIA

Traducció de Ferran Ràfols Gesa



Empúries

narrativa

NoViolet Bulawayo

Glòria

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: setembre del 2023

Títol original: *Glory*
© NoViolet Bulawayo, 2022

© de la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2023

Amb el suport del Departament de Cultura



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.
Dipòsit legal: B. 15.157-2023
ISBN: 978-84-19729-04-0

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors
perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.



TAULA

Independència	11
El líder que pensa que lidera i no té poder només passeja	44
La batalla de Jidada	62
Tholukuthi fugitiu	78
Fins i tot els micos cauen dels arbres	84
El déu de Jidada	106
El nou ordre	125
Retornada	157
#Eleccionslliuresnetesicreïbles	181
Ruta pel llegat	189
Passat, present, futur, passat	205

Lozikeyi vota	219
Defensar la revolució, 1983	240
Operació restaurar el llegat	271
Tholukuthi la terra promesa	297
El país de les cues	312
Defensar la revolució, 2019	330
Reformes en temps del cocodril	347
Les papallones vermelles de Jidada	366
Els meus ossos es tornaran a alçar	386
Segona independència	413
Agraïments	439

INDEPENDÈNCIA

CONCENTRACIÓ

Quan el Pare de la Nació per fi va arribar a les celebracions del Dia de la Independència, no abans de les 3:28 de la tarda, els ciutadans que ja des del matí s'havien congregat a la plaça Jidada estaven farts d'esperar; la frustració era tanta que n'haurien tingut prou per arrasar tot Jidada, és a dir, si Jidada hagués sigut un altre lloc. Però la terra dels animals de granja no era cap altre lloc, era Jidada, sí, tholukuthi Jidada amb un cop -da i dos cops -da, i a la majoria d'animals només els calia recordar aquest fet tan senzill per voler-se guardar els sentiments a dintre, com si fossin intestins. El sol roent, que els que saben de què va la cosa deien que formava part per decret de la claca de Sa Excel·lència, brillava amb tota la força des de mig matí, escampava els rajos esclafadors que esqueien a un governant que s'acostava no a la primera, ni a la segona, ni a la tercera, sinó a la quarta dècada ben bona de poder.

La indumentària del Partit de Jidada que la majoria d'animals s'havia posat per a l'ocasió —jaquetes, camises, faldilles, barrets i mocadors amb els diversos colors de la bandera nacional, molts amb la cara de Sa Excel·lència estampada en relleu— atrapava aquella calor horrible i feia encara més insuportable l'espera. Però no tots tenien intenció d'aguantar aquella espera

turmentadora, i de fet n'hi havia que ja començaven a marxar, grunyint que tenien feina per fer, llocs on anar, rondinant que els líders d'altres països arribaven sempre a l'hora, com el matxet infal·lible de Déu. Els animals malcontents van començar sent tot just un grapat —dos porcs, un gat i una oca—, però la facció ben aviat va assolir unes dimensions respectables i, enaridits de veure que eren tants i per l'enrenou que feien, els dissidents van dirigir-se a la sortida.

Un cop a la porta, el grup es va trobar cara a cara amb els defensors de Jidada, tholukuthi els gossos convenientment armats amb porres, cordes, garrots, llaunes de gas lacrimogen, escuts, pistoles i la resta d'armes típiques de defensa. Era ben sabut a tot el país i més enllà de les fronteres que els defensors de Jidada eren bèsties violentes i malsanes per naturalesa, però va ser sobretot la presència del comandant Jambanja, ben identificable amb la seva bandana blanca distintiva, el que va fer que els dissidents gressin ràpidament cua i se la guardessin entre les cames mentre desfeien els passos.

ENTRA EL PARE DE LA NACIÓ: EL DIRIGENT AMB MÉS ANYS DE MANDAT QUE LES SET VIDES SUMADES DE CENT GATS SUMATS. I EL GOVERNANT QUE S'HA ETERNITZAT MÉS EN EL CÀRREC D'UN CONTINENT PLE DE DIRIGENTS ETERNITZATS, I DE FET DE TOT EL MÓN.

I llavors el cotxe Sa Excel·lència va obrir-se un pas sinuós amb la lentitud d'una carrossa fúnebre, i els animals es van abraonar els uns sobre els altres com granotes èbries amb l'esperança de veure fugaçment el llegendari Pare de la Nació. I en aquell moment el sol, veient arribar el governant que Déu havia decretat que manés i manés i continués manant, el líder que al seu torn havia decidit que el sol encapçalés la seva claca, va respirar molt i molt fondo i va resplendir d'una manera impressionant. Un

selecte grup de dignataris —tots màsquels, la majoria vells— acompanyaven Sa Excel·lència alçats sobre les potes del darrere. Acompanyant els dignataris acompanyants hi havia líders condecorats dels defensors vestits de militars, amb cordons brodats de tons llampants cenyits a la cintura, amb constel·lacions de medalles centellejants resplendint-los al pit ferm, amb insígnies d'estrelles saltironant-los a les espatlles i guants blancs a les potes de davant; eren els generals, tholukuthi els veritables eixos transmissors del govern de Sa Excel·lència. Per tota la plaça, els animals van treure d'una revolada els telèfons i dispositius per fotografiar i gravar vídeos de la desfilada del poder.

**CONTEMPLU-LO, ÉS ELL. SÍ, THOLUKUTHI ELL
I NOMÉS ELL MATEIX. L'UNGIT. L'ÚNIC. EL SUPREM.
EL MÉS MAGNÍFIC.**

L'arribada de Sa Excel·lència va infondre vida a la plaça de Jidda. Tholukuthi el Pare de la Nació tenia una aura tan poderosa que n'hi havia prou amb la seva presència allà on fos perquè els àtoms de l'aire es reconfiguressin automàticament i transformessin qualsevol atmosfera —per hostil, funesta o malsana que fos— en positiva i elèctrica. Els que saben de què va la cosa diuen que aquest tret de Sa Excel·lència era una dotzena de vegades més potent fa molt i molt i molt de temps, els primers anys del seu govern, quan la seva presència feia que les més verdes de cop i volta maduressin fins al punt de la putrefacció, curava els malalts de les seves xacres, convertia les roques en farinetes, desactivava les tempestes i les onades de calor, desviava inundacions, incendis, plagues de llagostes, curava virus fatals abans que tinguessin temps de voler atacar la població, feia que els rius secs sobreeixissin, sí, tholukuthi antigament n'hi havia hagut prou amb l'aparició del Pare de la Nació per engeggar motors, doblegar bigues d'acer, i s'havia documentat que

més d'un cop havia deixat gernacions i gernacions de noies embarassades, de manera que abans i tot de casar-se amb la somera i engendrar-hi fills ja hi havia vetes de la sang de Sa Excel·lència corrent per tot Jidada. I vet aquí que ara el Pare de la Nació il·luminava la plaça Jidada només pel fet d'existir, de ser allà. La multitud va esclatar en aplaudiments encesos, i fins i tot els animals que no feia gaire provaven d'anar-se'n ara contribuïen a la cridòria, drets sobre les potes del darrere, cridant visques a Sa Excel·lència, no només amb la veu i el cos, no, sinó també amb el cor, el cap i l'ànima. Les vaques mugien, els gats miolaven, els xais belaven, els bous braolaven, els ànecs nyequejaven, els ases bramaven, les cabres begallaven, els cavalls renillaven, els porcs grunyien, els galls cantaven, els paons cridaven i les oques clacaven, una cacofonia que va assolir nivells eixordadors quan el seguici del poder es va aturar definitivament davant d'una tarima alçada.

ELS POBRES I ELS RICS NO JUGUEN PLEGATS

Sota una immensa carpa blanca seia el Pinyol de la Seu del Poder del Partit de Jidada, que evidentment era el partit de govern, altrament conegut com el Partit del Poder, presidit per Sa Excel·lència. Els acompanyaven uns quants parents, amics i hostes d'honor de Sa Excel·lència. Tholukuthi el grup d'elit feia, modèstia i enveja a part, un goig sensacional; començant per la roba exquisida, les joies cares i els accessoris i ornaments preciosos i acabant pels seus cossos bonics, saludables i ben cuidats, tot eren indicis de riquesa i bona vida. Aquells animals representaven una part dels Escollits de Jidada, i realment eren la prova vivent de la bona fe del Pare de la Nació, perquè la majoria s'havien fet rics gràcies a Sa Excel·lència, si no de primera mà, almenys mitjançant alguna mena de vincle amb ell. S'enorgullien de rebre regals en forma de terres, negocis, licitacions,

préstecs governamentals que després no calia tornar, eren els hereus de les granges confiscades, els concessionaris de mines, indústries i tota mena de riqueses.

Com que les celebracions no havien començat i els pobres animals no tenien gaire res a fer, els que s'esperaven al sol s'omplien àvidament els ulls amb els Escollits, i hi havia moments que arribaven a oblidar la calor que els rostia per dins, la gana que els rosegava la panxa, la set que els assecava la gola, sí, tholukuthi encaterinats per la bella imatge dels seus superiors a l'ombra, asseguts en cadires còmodes i paladejant begudes fredes. Els animals acalorats i salivosos xarrupaven la imatge amb els ulls com si fos un got d'aiguamel freda, i quan llepaven els llavis secs i encetats els sorprenia gratament trobar-hi restes diluïdes de dolçor veritable.

THOLUKUTHI EH???

Les portes del cotxe es van obrir davant d'una estora de color vermell sang, i de dins en va sortir el Pare de la Nació. Com si tothom seguís una indicació invisible, la plaça de Jidada en ple va fer un petit crit de sorpresa. Tholukuthi la plaça de Jidada en ple va fer un petit crit de sorpresa perquè havien vist sortir del cotxe un cavall llarg, tan feble que semblava que el primer cop d'aire l'hagués de fer trontollar i caure a terra. En fi, sort que feia només calor i no hi havia brisa. Bocabadats, els animals van observar com el Pare de la Nació —més gran que l'últim cop que l'havien vist, quan de fet ja era més gran que la vegada anterior— s'acostava a la plataforma, ara una passa prudent i ara una altra, amb el cos prim afeixugat per una immensa camisa verda coberta d'un grapat d'imatges del seu rostre en blanc i negre, però en una versió molt més jove i atractiva. El Vell Cavall arrossegava i arrossegava les mateixes peülles amb què en altres temps havia cavalcat de punta a punta de Jidada a la velocitat de

la llum. Quan finalment va ser dalt de la tarima, després d'un interval que als que paraven el sol els va semblar de dos anys i mig, Sa Excel·lència es va reclinar sobre un púlpit, va acotar el cap oblong i es va quedar brandant cerimoniosament la cua com si la fes servir per comptar els minuts.

—Quin lloc és aquest? Qui són tots aquests animals? I per què em miren com si potser em coneguessin? —va dir el Vell Cavall a ningú en concret.

—I ara!, es pot saber quina mena de pregunta és aquesta, Excel·lència? Són els teus súbdits, ka, del primer a l'últim! ¿Que no saps que governes aquesta terra, tot Jidada, i que el que volen els teus súbdits és sentir-te parlar? Avui és el Dia de la Independència, Baba, i tots som aquí per celebrar la nostra llibertat, la llibertat per la qual tu vas sacrificar la vida en la llarga Guerra d'Alliberació que vas començar i continuar fins a una conclusió victoriosa ja fa tants anys, que és el mateix que dir, en essència, que som aquí per celebrar-te! —va xerrotejar la somera amb gran alegria. Va allargar les potes per posar bé la camisa del cavall i allisar-li la crinera negríssima, tot i que un pèl esclarrissada.

Tholukuthi la somera no era una burra qualsevol, sinó l'esposa de Sa Excel·lència, com molt probablement es podia deduir pel seu aspecte i per la manera com es movia i parlava i pel fet que tota ella desprenia l'arrogància incontestable que acompanya el poder. El Vell Cavall es va deixar dur fins al seient que li corresponia. Els animals que hi havia més a prop de la parella es van aixecar ràpidament per fer-los lloc: n'hi va haver que van redreçar la cadira de Sa Excel·lència, d'altres li van besar la cara, d'altres van toquejar-li la cua, o li van acaronar el cul, alguns li van posar bé la roba i d'altres van espolsar-li mosques inexistents.

—Jo el que vull és fer una becaina —va dir el Vell Cavall, asseient-se com si tingués els flancs de porcellana cara. El Pare de la Nació no deia cap mentida. Tenia una edat en què el més

important era que el deixessin sol, i a més a més, els que saben de què va la cosa deien que l'estat del seu cervell no diferia gaire del d'un país tumultuós sense un líder clar.

THOLUKUTHI AHÀ!

Va resultar que a tot el perímetre de la tarima hi havia pals muntats amb la bandera de la nació. Els colors brillants, negre-vermell-verd-groc-blanc, van cridar l'atenció del Vell Cavall. Es va concentrar en la bandera fins que els colors el van treure màgicament de la boirina que li enterbolia el cap. Tholukuthi la memòria li va anar tornant. Va reconèixer la bandera, era la que volejava al seu cap i als seus somnis. En aquell moment no va entendre el significat dels colors, però representava que volien dir alguna cosa, d'això sí que n'estava segur. S'hi va concentrar, va rumiar i rumiar, ¿podia ser que el blanc representés les dents dels seus gossos ferotges, els defensors? ¿I que el vermell fos per la sang que fàcilment podien vessar? «Potser», es va dir, i els seus ulls van passar a una altra cosa.

Va reconèixer la somera alta i guapa que tenia al costat, amb aroma de flors fresques, guarnida amb colors llampants i joies cridaneres: era la Meravellosa, la Fèmel Primera, també dita Dolça Mare perquè era la seva esposa i era dolça, i últimament coneguda sobretot com a Dra. Dolça Mare després de treure's el seu famós doctorat. També va veure els seus animals estimats, amics i família, que el van omplir de joia amb la seva presència. I va reconèixer els seus camarades, i va girar el cap ara cap aquí i ara cap allà, escodrinyant-los per comprovar que tots els que hi havien de ser hi eren. Tholukuthi hi eren. Alguns van saludar-lo amb el cap. D'altres amb la pota. Alguns van arquejar les extremitats en la salutació del Partit del Poder.

A continuació, el Vell Cavall va inspeccionar la gernació que s'atapeïa a la plaça. Aquells animals no només eren els seus súb-

dits, sinó també partidaris sincers que li havien fet costat durant dècades, molts ja des de la lluita per la independència de Jidada. Li havien sigut lleials aleshores, li havien sigut lleials després, encara li eren lleials i li serien lleials per sempre més. Morien sent lleials i s'enduien la lleialtat a la tomba, de manera que els seus fantasmes també eren lleials. I deixaven una descendència que ja naixia imbuïda de lleialtat. Llavors el Pare de la Nació es va veure fugaçment al mirall que hi havia en un plafó de fusta i no es va sobresaltar ni es va desconcertar perquè en aquell instant concret sabia perfectament qui era i ni tan sols necessitava que la Dra. Dolça Mare l'hi hagués de recordar. I en ple ús de la seva memòria es va reclinar i va estirar les potes i va assentir amb el cap al sol que tenia just damunt. Es va posar bé les ulleres, va buscar la posició, i tholukuthi, amb la serenitat experimentada d'un nadó molt vell, es va adormir de seguida.

TERRA DE LLET I DE MEL

Va somiar en els dies gloriosos en què Jidada era un paradís terrenal tan perfecte que rebia ramats sencers d'animals que fugien de les seves terres malaurades per buscar una vida millor, i la trobaven, i no només la trobaven sinó que la trobaven entre una abundància absoluta i enviaven missatges a la família i als amics per dir-los que anessin a veure-la amb els seus ulls, aquella la terra promesa, aquell El Dorado increïble que es deia Jidada, veritable joia de l'Àfrica, sí, tholukuthi una terra que no era només d'una riquesa indescriptible sinó també tan pacífica que ningú se l'hauria pogut imaginar. En el somni, Sa Excel·lència es veia tal com era llavors, guapo, un animal d'una majestat inqüestionable, un cavall que posava la peül·la a terra i la terra hi estava d'acord, i el cel hi estava d'acord, i fins i tot l'infern hi estava d'acord, perquè, com haurien pogut no estar-hi d'acord? Tholukuthi perdut en la glòria passada de Jidada, el Vell Cavall

va arregar-se més a la cadira i va roncar una sonora melodia que els Camarades que l'acompanyaven van identificar com el vell himne revolucionari de Jidada, del temps de la Guerra d'Alliberació.

DEFENSORS, DEFENSORS, DEFENSORS

Com que havia arribat Sa Excel·lència, la banda de l'exèrcit de Jidada va començar a tocar. Una música commovedora va acompanyar el seguici en el moment de desembocar a la part central de la plaça. Com la resta de forces de seguretat, l'exèrcit de Jidada estava íntegrament format per gossos. I ara gossos, gossos, gossos i més gossos desfilaven en direcció a la carpa, amb les botes negres lluent alçat-se i aterrant amb una sincronia astoradora. Tholukuthi hi havia races pures, races barrejades, races petaneres i races misterioses de classificació incerta. Tholukuthi hi havia gossos amb túniques verdes, gossos amb túniques de color caqui, gossos amb túniques blaves. Tholukuthi hi havia gossos que tocaven instruments musicals, gossos que portaven la bandera de Jidada, gossos que portaven les banderes militars, gossos que carregaven armes llargues i lluent.

Sovint és fàcil oblidar la bellesa i la gràcia d'un gos —una criatura capaç d'esqueixar carn, de fer vessar sang per un ramell, de trinxar ossos com si fossin porcellana fràgil, de refregar-se contra qualsevol cosa, ja sigui una cama humana, una roda de cotxe, una soca d'arbre o un sofà, tot sense ni una engruna de vergonya, de cagar per tot arreu com si excretés or pur, de ser fidel al seu amo encara que l'amo sigui un bestiola reconegut, un assassí, un bruixot, un tirà o un dimoni, d'atacar amb mala fe sense cap provocació prèvia, de devorar excrements humans encara que estigui ben alimentat. Però en aquell moment, a la plaça de Jidada, en ocasió de la celebració de la independència de la nació, tholukuthi els gossos estaven magnífics. Ningú hauria

dit que de fet suaven i s'ofegaven dins aquelles túniques caloroses i feixugues que els tapaven una roba interior esparracada que amb prou feines aguantava el que havia d'aguantar. Ningú hauria dit que tenien les soles de les botes desgastades ni que la majoria passaven gana perquè feia almenys tres mesos que no els havien pagat el sou.

PROMOURÉ D'ENTRE ELS SEUS GERMANS UN PROFETA COM TU, LI POSARÉ A LA BOCA LES MEVES PARAULES I ELS COMUNICARÀ TOT ALLÒ QUE LI MANARÉ.

Molt més tard, quan els gossos van haver acabat la seva exhibició i van desfil·lar cap al camp, després dels discursos del ministre de la Revolució, del ministre de la Corrupció, del ministre de l'Ordre, del ministre de les Coses, del ministre de Res, del ministre de Propaganda, del ministre d'Afers Homofòbics, del ministre de Desinformació i del ministre del Pillatge, i després de les actuacions de diversos artistes, la somera va despertar Sa Excel·lència amb un copet de colze. El Pare de la Nació va obrir els ulls i es va despertar del somni dels dies de glòria de Jidada, però es va adonar que no en recordava res. Encara batallava amb la memòria quan els seus ulls es van fixar en un porc d'aspecte elegant que, alçat sobre les potes del darrere, caminava cap a la tarima a pas d'ostra. El Vell Cavall no el va reconèixer i va pensar qui devia ser. Es va tornar a adormir tot analitzant les potes allargades del porc.

Aquell porc prim i llargarut no era altre que l'inconfusible profeta Dr. O. G. Moses, líder fundador de la famosa Església d'Esglésies Profètiques dels Soldats de Jesús. A Jidada, gairebé qualsevol acte tendia a incloure naturalment una oració, i era en virtut d'això que el carismàtic profeta, que també exercia de conseller espiritual de la Dra. Dolça Mare, constava al programa de les celebracions. Els que sabien de què anava la cosa de-

ien que l'Església del porc era la principal secta evangèlica de Jidada, la que podia presumir de tenir no només el nombre més alt de fidels del país, sinó de la regió sencera; sí, tholukuthi una congregació de fidels que segons els que saben de què va la cosa no només naixia inspirada per la paraula divina, sinó també com a fruit de la desesperació, la desil·lusió, la idiòcia, la frustració i la necessitat d'aferrar-se a alguna cosa, el que fos, que ajudés els animals a suportar la tasca de sobreviure a una vida que cada dia, a mesura que creixien els problemes econòmics, es feia més invivable.

I era cert que el profeta Dr. O. G. Moses l'aportava, aquesta alguna cosa, aquest el que fos, amb la seva paraula divina d'esperança i prosperitat, amb la seva famosa línia de productes miraculosos que incloïa olis consagrats i aigua consagrada i moneders consagrats i carteres consagrades i roba interior consagrada i maons consagrats, tholukuthi gràcies a la pregària, gràcies al poder increïble que es rumorejava que tenia d'expulsar el dimoni de la pobresa només amb el contacte guaridor de les seves mans sagrades. Amb una força que era pur Jehovà-Jireh, el profeta prometia transformar les vides miserables dels jidadans abandonats pel govern, de manera que les masses desesperades acudien a l'Església d'Esglésies Profètiques dels Soldats de Jesús en gran nombre, com les mosques a la merda. Quan els que saben de què va la cosa deien que els seguidors del Profeta s'estimaven el porc contra vent i marea, tholukuthi volien dir que els seguidors del Profeta s'estimaven el porc contra vent i marea. En aquest cas, va acudir a les celebracions amb un jet privat comprat amb els delmes del ramat, o sigui que no s'hauria pogut retreure res a qui cregués que allò era una Església de gent adinerada en una terra amb els carrers pavimentats d'or i cases en què el paper de vàter estava recobert de polsim de diamant.

PARLA DÉU

El profeta Dr. O. G. Moses es va inclinar cap al micròfon i va escurar-se la gola. Era tan popular que en qualsevol aplec d'animals en terres jidadanes per força hi havia d'haver una bona munió de seguidors seus, o sigui que no va ser cap sorpresa que la multitud perdés el nord en veure'l. Van deixar de ser patriotes de la nació en una celebració patriòtica per convertir-se en animals creients en la presència redemptora i guaridora del fill estimat de Déu. El porc estava molt acostumat als aplaudiments, esclar, però no n'havia sentit mai de tan forts fora de la seva església; tholukuthi l'ovació va superar la que Sa Excel·lència mateix havia rebut poc abans. Es va allargar i allargar i allargar i encara hauria continuat si ell no hagués alçat un mocador blanc per aturar-los.

—Abans de resar, voldria aprofitar aquesta meravellosa avinentesa per agrair a la femel més devota que conec, que no és altra que la Dra. Dolça Mare, l'honor de poder dirigir la pregària de la nostra gran nació en un dia tan assenyalat. Ja ho he dit en altres ocasions i ho tornaré a dir avui: els bons líders neixen. Els bons líders no es fan. Els bons líders, com el Pare de la Nació, com la nostra honorable Femel Primera i Dra. Dolça Mare, són producte de la voluntat divina. I és Déu mateix qui ens ho diu amb les seves paraules a Romans tretze, vers primer, i ara cal que pareu tota l'atenció, oh preciosos jidadans, Déu mon pare diu: Que tothom se sotmeti a les autoritats que governen, perquè no hi ha autoritat que no vingui de Déu, i les que existeixen són constituïdes per Déu. De manera que el qui s'oposa a l'autoritat es rebel·la contra l'ordenació de Déu; i els qui es rebel·len es guanyaran la pròpia condemna. Els governants no són de témer per qui obra el bé, sinó per qui obra el mal. Vols no haver de témer l'autoritat? Fes el bé, i rebràs els seus elogis, ja que està al servei de Déu per conduir-te al bé. Però, si fas el mal, tem; que no debades porta l'espasa, ja que està al servei de Déu per fer

justícia i castigar el qui comet el mal. Per això, cal sotmetre's, no solament per temor del càstig, sinó també per motius de consciència. I ara, havent sentit aquestes paraules precioses, Jidada del meu cor, sisplau abaixem tots el cap en nom de Jesús i agraïm al Totpoderós el regal incomparable de la llibertat que ens ha reunit avui aquí, i també els alliberadors que van deslliurar-nos del dimoni de la colonització i els líders que Déu ens ha donat i que aconseguen que continuem vivint en llibertat cada dia i per sempre. Preguem!

L'IMMORTAL

Tholukuthi en el moment mateix que el Profeta va concloure la seva pregària amb un amén, el Vell Cavall, novament despert i seguint les ordres de la Dra. Dolça Mare, es va aixecar i es va acostar molt cautelosament al púlpit. Continuava intentant recordar el somni, però no se'n sortia.

—Endavant el Partit del Poder! —va dir Sa Excel·lència.

—Endavant!!! —van cridar els animals.

—Endavant les victòries electorals!

—Endavant!!!

—Endavant l'estat monopartidista!

—Endavant!!!

—Endavant la Dra. Dolça Mare!

—Endavant!!!

—Fora l'oposició!

—Fora!!!

—Fora Occident!

—Fora!!!

—Per començar, sé que entre vosaltres n'hi ha que una vegada més no s'acaben de creure que m'estiguin veient i es pregunten què hi faig aquí, perquè tothom ha sentit dir que em vaig tornar a morir la setmana passada! —Sa Excel·lència va aixe-

car els ulls al cel, va moure la cua sota el sol i va esclatar en una rialla estrepitosa. Tholukuthi el sol es va contorsionar amb gran lascívia i va llançar unes flamarades tan brutals que un grapat d'animals van desmaiarse en diferents punts de l'estadi mentre una gallina, aclaparada per la calor, ponía un ou ferrat. La multitud va seguir la indicació tàcita del líder i va esclatar en rialles; van enlairar potes, peülles i peus, van brandar banderes i van cantar al tòtem de Sa Excel·lència, acompanyats de crits de «Visca!!!».

Just una setmana abans, les xarxes socials de Jidada havien anat plenes del rumor viral que el Vell Cavall havia mort d'un atac de cor en un hospital de Dubai. No era ni de bon tros el primer rumor d'aquesta mena; amb el pas de les estacions i l'edat cada cop més provectora de Sa Excel·lència, Jidada havia après a conuiu amb la notícia periòdica de la seva mort, que al final sempre acabava sent el que el Pinyol del Partit anomenava notícia falsa, esclar. Amb tot, l'últim rumor havia sigut el primer que havia agafat prou entitat per començar a semblar cert.

—Com sabeu, el fet és que ja he mort moltes vegades. I és per això que he derrotat Jesús. Jesús va morir un cop i va ressuscitar un sol cop. Jo, en canvi, he mort i ressuscitat, i no sé quantes vegades més moriré i ressuscitaré, però sé que ressuscitaré una vegada i una altra i encara una altra... De fet, estimats jidadans, prometo que assistiré a tots els vostres funerals, perquè tots vosaltres morireu i em deixareu aquí, governant la bella terra dels Pares! —va dir el Vell Cavall entre més aplaudiments. Es va aturar per fruit del seu triomf.

RETRAT D'UNA PROTESTA: LES GERMANES DELS DESAPAREGUTS

Els que van assistir a l'acte explicaven que, mentre el Pare de la Nació temptejava la manera de començar el seu discurs, un es-

camot d'unes dotze fèmels en pilota picada va irrompre a l'estrada com si hagués aparegut del no-res. Tholukuthi tot eren marelles i pits i tetes i cuixes i panxes i darreres i sotacues i malucs i flancs, desagradables pèls púbics pertot, pertot inefables parts feminals de totes les formes i les mides possibles. I just quan la plaça de Jidada, enganxada amb la guàrdia baixa per aquell malfat inusitat, pel tabú de la nuesa feminal desvergonyida, reaccionava amb incredulitat i boques badades i tothom es preguntava si realment veien el que estaven veient, dues someres van aixecar una pancarta blanca que deia, amb lletres de color vermell sang: «Germanes dels Desapareguts». La resta del grup duia rètols amb —segons els que saben de què va la cosa— fotografies i noms de jidadans desapareguts durant els anys al poder del Pare de la Nació i la Casa de Govern.

Les fèmels nues es van alçar sobre les potes del darrere mentre passejaven per l'escenari amb l'esquena ben recta, tholukuthi amb cares dures i desafiants, tholukuthi amb els ulls encesos, tholukuthi amb les goles inflamades per veus roents, bel·ligerants: «Desapareguts, us volem a casa! Desapareguts, us volem a casa! Desapareguts, us volem a casa!». Tot i l'evident incomoditat que els provocava la nuesa feminal, els animals de la plaça van sentir aquells brams a l'entranya, al raconet on guardaven el record dels amics i parents desapareguts, o els parents dels amics i també d'altres jidadans coneguts i desconeguts sobre qui havien llegit als diaris i a les xarxes socials, sí, tholukuthi van sentir aquell càntic molt al fons del cor, al lloc on també vivien les pregàries sense resposta, les ferides obertes, els malsons, l'angoixa incessant, les preguntes sobre els animals més estimats, sobre els jidadans coneguts i desconeguts que havien gosat dissentir de la Casa del Poder i s'havien esfumat per no tornar mai més. De manera que entre els presents a la plaça n'hi va haver que es van trobar cantussejant: «Desapareguts, us volem a casa! Desapareguts, us volem a casa! Desapareguts, us volem a casa!», però en veu baixa, molt baixa, baixíssima, tant

que el so no els sortia d'entre les dents, perquè la por era més forta que la veu.

Tholukuthi les Germanes dels Desconeguts no van parar de bramar ni tan sols quan els defensors, ja recuperats de la confusió momentània de veure's encarats al tabú i recordant que de fet eren gossos amb una certa anomenada que havien de defensar una revolució, van saltar escaientment amb porres i dents i fuets per tornar a ser defensors. I les Germanes dels Desapareguts no van deixar de bramar ni tan sols quan se les van endur arrossegant de l'escenari. I les Germanes dels Desapareguts no van deixar de bramar ni tan sols mentre les encabien en jeeps en punt mort i se les enduien a la presó.

UN ESCÀNDOL AMB TOTES LES LLETRES

—Fills meus, fills estimats de la nació. Com tots i cadascun de vosaltres, sento una gran decepció per l'incident absolutament vergonyós que acaba de produir-se en aquest escenari venerable! No es pot dir d'una altra manera, i és que ni tan sols el sol, allà dalt, sabia on posar els ulls! —va dir el Pare de la Nació, bressolant el cap sota el sol. I el sol, content de sentir-se anomenar una vegada més, va fer un somriure de mil dents.

»Qualsevol altre dia això seria un escàndol, però avui, en un esdeveniment tan assenyalat i honorable com la celebració de la nostra independència, ho és per partida doble. És un afront per a mi i un insult als Alliberadors, una part dels quals, com tots sabem, van pagar amb la seva vida tan valuosa les llibertats que aquestes fèmels desvergonyides han vingut a escarnir amb la seva horrible nuesa —va dir el Vell Cavall. Els animals de la tenda van mostrar la seva aprovació amb aplaudiments.

»I és per això que voldria recordar a les fèmels que tinguin orelles que una autèntica fèmel jidadana, la mena de fèmel que tots estimem i celebrem, es respecta a si mateixa i respecta el seu

cos. Perquè no és casualitat que la Bíblia arribi al punt de dirnos que el cos és un temple. No sé pas vosaltres, però el que jo he vist ara fa un moment en aquest escenari no m'ha semblat cap temple, sinó uns urinaris públics! —va dir el Pare de la Nació, i va provocar rialles i xiulets.

»Però no us deixeu enredar, fills estimats, les femels lletges i desvergonyides que heu vist fa un moment no han vingut pas soles. Són animals utilitzats, part integral de les inacabables maquinacions d'Occident, l'objectiu principal de les quals, com sempre us dic, és desestabilitzar-nos a còpia, entre altres coses, d'atacar els nostres valors centrals, les nostres creences, el nostre estil de vida i la nostra cultura. Però evidentment tant vosaltres com jo sabem que la cosa no acaba aquí. L'Occident, també, juntament amb l'oposició, volen la meva desaparició, em volen veure expulsat del poder en un canvi de règim il·legal! —Tholukuthi la plaça va rugir—. Ara bé, jo no me'n vaig enlloc! Perquè ja era el líder de Jidada fa gairebé quaranta anys, i era el líder de Jidada fa trenta anys, i fa vint anys, i també deu! Perquè era el líder de Jidada ahir, i ho soc avui, i seré el líder de Jidada quan? —el Pare de la Nació va convidar el públic, girant les orelles cap a la plaça.

—Demà i per sempre! —va retrunyir la plaça de Jidada, celebrant el mandat infinit del Vell Cavall. Els animals van picar amb els peus i les peülles a terra fins que jo no es veien els uns als altres de tanta polseguera. Els animals saltaven en l'aire. Els animals es picaven i s'abraçaven entre ells. Els animals picaven cul contra cul. Els animals voladors van enlairar-se. Els animals van encabritar-se. Els animals van ulular. Els animals van xiular. Els animals van cridar i xisclar i cantar. I en el cor d'aquell esvalot el Vell Cavall es va sentir renéixer, sí, tholukuthi es va sentir com s'havia sentit el dia de la seva primera investidura, feia tants i tants i tants i tants i tants anys.

EL PALADÍ ANTIIMPERIALISTA

—Sí, la situació és aquesta, estimats fills de la nació. I no només això, sinó que l'únic que pot destituir-me és Déu, que és qui em va atorgar el càrrec, i no pas Occident, que no té cap mena d'autoritat moral per obrir la boca i dir que a Jidada cal un canvi de règim! Perquè què, qui són ells sota l'ombra d'un bri d'herba, fina com una moneda de dos cèntims? On serien ara, qui serien, si no haguessin comès l'odiós pecat de colonitzar-nos? Què serien ara els Estats Units aquests sense les terres robades que ara tenen la santa barra de tancar amb una frontera violenta? Què seria, de fet, aquell país sense els fills i filles robats de l'Àfrica a qui ara manté en una pobresa abjecta, quan van ser justament ells el que van engendrar la riquesa del país? I què seria Occident sense els recursos de l'Àfrica? Sense l'or de l'Àfrica? Els diamants de l'Àfrica? El platí de l'Àfrica? El coure de l'Àfrica? El llautó de l'Àfrica? El petroli de l'Àfrica? L'ivori de l'Àfrica? La goma de l'Àfrica? La fusta de l'Àfrica? El cacau de l'Àfrica? El te de l'Àfrica? El cafè de l'Àfrica? El sucre de l'Àfrica? El tabac de l'Àfrica? Sense els artefactes robats de l'Àfrica als seus museus? ¿Ho sabeu, fills estimats, que encara ara, dècades després del saqueig i l'espoli brutals i les violacions i els segrestos i les matances i opressions, encara és hora que la Gran Bretanya ens torni el cap de Mbuya Nehanda? Sí, un cop van haver sentenciat la mèdium dels nostres avantpassats, Mbuya Nehanda Nyakasikana, que com tots sabeu va ser la mare de la lluita per l'alliberament de Jidada, un cop la van haver sentenciat a morir a la forca, com si no n'haguessin tingut prou van tallar el seu cap sagrat i el van enviar a la Gran Bretanya com a trofeu per a la Corona! I allà continua, juntament amb dues dotzenes de caps més d'altres lluitadors per la llibertat de Jidada! Potser la reina us sabrà dir què en fa, dels nostres morts empresonats, perquè jo mateix no ho puc dir perquè no ho sé. Ara, el que sí que us puc dir és que, abans de venir-nos a dir què hem de fer amb la democràcia i els

canvis, Occident primer ens haurà de tornar fins a l'última de les coses que ens va robar. Les vull totes aquí! Les necessito aquí! Àfrica les vol i les necessita! Fins! A! L'última! Torneu-les totes! —el Pare de la Nació va cridar amb tant d'entusiasme que l'estadi es va encendre en un cor roent que deia: «Torneu-les totes! Torneu-les totes!».

Sí, tholukuthi els fills de la nació, ara que els havien recordat els pecats dels seus antics opressors, van cantar i van omplir la plaça de tota mena d'ires diverses, incloent-hi les que havien heretat dels avantpassats que havien viscut aquells temps terribles. I llavors el Pare de la Nació, amb el seu estil inconfusible, es va llançar a una denúncia oportuna i incisiva d'Occident pel neocolonialisme, pel capitalisme, per les sancions econòmiques, per les males pràctiques comercials, per l'addicció a l'ajuda, per haver tancat les fàbriques i les empreses de Jidada, per la poca feina que hi havia, per l'escàs rendiment de les granges, per la fuga de cervells, pels homosexuals, pels talls elèctrics i els talls d'aigua, per l'estat lamentable de les escoles públiques, els hospitals governamentals, els ponts, els lavabos públics i les biblioteques públiques de Jidada, per la moral relaxada del jovent, pels sots a les carreteres i les escombraries sense recollir als carrers, pel mercat negre, per les fluctuacions de la taxa de criminalitat, pels esparveradors percentatges d'aprovat dels exàmens nacionals, per la derrota de la selecció de Jidada a l'última final continental, per la sequera, per l'estrany fenomen dels màsquels casats que tenien una segona família a part, la coneguda com a casa menuda, per l'augment de la bruixeria i l'escassa collita d'obres de mèrit per part dels poetes i escriptors del país.

L'ALLIBERADOR

—Sigui com sigui, avui, com tots sabeu, és un dia molt important, tan important que no se me n'acut cap altre que ho sigui

més, excepte potser el del meu aniversari, que per als que no ho sàpiguen és el dia que em vaig esdevenir, i és que sense aquell dia ara no tindríem res a celebrar perquè jo no hi hauria sigut per liderar la lluita per l'alliberament i impedir que Jidada torni a ser mai més una colònia! —va dir el Pare de la Nació, ventant un gran cop de puny a l'aire per acompanyar el final de la frase.

En aquell moment exacte el somni oblidat li va tornar al cap, clar com l'aigua, i el Vell Cavall es va emocionar tant que es va deixar anar sobre la tarima i va fer el que els metges de l'estranger li recomanaven que no tornés a fer mai més, que era alçar-se sobre les potes del darrere. De cop i volta, els dies de glòria de Jidada tornaven a ser vívids i reals al seu cervell; tant, que en flai-rava l'olor i sentia a la llengua aquell gust de llet espessa i mel densa.

—Estimats i fidelíssims jidadans, tant és quins mals ens vulguin els nostres arters enemics, des de l'oposició fins a Occident passant per les femels desvergonyides que acabeu de veure amb els vostres ulls, per mi és una alegria i un honor dir-vos que aquests són els dies de glòria, els dies en què tenim el nostre destí del tot a les nostres mans. Perquè, ¿és cert o no que posseïm fins a l'últim centímetre d'aquesta terra fèrtil? ¿Que no gaudim dels preciosos fruits que hi ha tant a sota com a sobre d'aquesta terra beneïda? ¿Que no vivim en la prosperitat? Que no som l'enveja dels països menys afortunats? Que potser passa gana, algú de vosaltres? O no és lliure? O pateix? O està insatisfet? O pobre? O oprimit? ¿Que no estem destinats a deixar un llegat resplendent a les noves generacions que farà que destaquin entre totes les nacions del món? —Els quadrúpedes que hi havia al sol, sentint aquestes paraules, havien baixat altre cop a quatre potes i ara meditaven en la calor marejadora.